

CRÒNIQUES LITERÀRIES

Les cròniques marcianes, de Ray Bradbury.

Categoria E / Modalitat E.1

Alumnes: Joel i Juan Carlos

L'experiència lectora

Mai havíem plantejat la possibilitat de sentir-nos identificats amb un llibre com *Les cròniques marcianes*. Ens preguntem com una situació quotidiana pot estar representada en una ficció.

Temps després d'entrar a presó va arribar a les nostres mans aquest llibre. Hem de confessar que de vegades no ens atrau gaire la lectura, però alguna cosa de la portada ens va cridar l'atenció. El títol? La imatge?

Vam obrir el llibre i ens vam decidir a llegir-nos-el. "Marcianes?". Inicialment vam pensar que seria únicament d'extraterrestres. A mesura que vam anar avançant vam interpretar que algun de nosaltres estava vivint la mateixa situació que s'explicava a l'obra. A més llegíem, més identificats ens sentíem. Teníem curiositat per continuar amb la lectura. Diguem-ho: el que més ens va impactar va ser el sentiment que vam tenir quan el vam acabar. Ens va envair la tristesa, i fins i tot vam arribar a derramar algunes llàgrimes. Vam comprendre que la cobdícia acaba amb qualsevol vida.

La literatura a les presons

La lectura forma part de la vida de les persones, i del seu dia a dia. Nosaltres ens trobem en un lloc on se'ns priva de la llibertat, però no de la nostra felicitat ni de les ganes que tenim d'actualitzar-nos i d'aprendre. Gràcies a l'escola i a l'esforç dels professors, arribem a formar part de la màgia dels llibres, de les

paraules, de les imatges. En un lloc com aquest, la literatura també forma part del nostre dia a dia.

Dels llibres aprenem a llegir, a pronunciar millor, a entendre'ns els uns als altres. I no només això. També podem formar part dels nostres propis contes.

A un centre penitenciari hi resideixen persones que tenen les seves pròpies vivències i passats obscurs, com els passadissos dels mòduls que els separen. La literatura té un caràcter molt divers, i els ulls que llegeixen les paraules tancades a les pàgines en blanc són com les paraules que escoltem quan ens sentim sols.

Cadascuna de les portades té el seu propi llibre, com els números que ens assignen quan entrem per primera vegada a la presó.

Quan una paraula escrita entra al seu lloc, de seguida crida als seus fidels companys de frase, per a formar una missatge que pugui canviar el comportament de qualsevol lector, aconseguint que continuï llegint o que decideixi passar pàgina.

Trobar-li sentit a l'escriptura que s'amaga a cada fulla és com ser empàtic amb una altra persona que ens entén i ens comprèn.